

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie obwinionego adwokata **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w dniu 5 kwietnia 2016r.

zażalenia obrońcy obwinionego na zarządzenie Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 31 grudnia 2015r., sygn. akt WSD [...]

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 4 lipca 2015r. w sprawie WSD [...] zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 26 listopada 2014r. w sprawie SD [...]

na podstawie art. 437 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 listopada 2015r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury wpłynęła kasacja obwinionego adw. M. P. od wyroku WSD z 4 lipca 2015r. w sprawie WSD [...]. Na pierwszej stronie tego pisma wskazano w sposób jednoznaczny, że kasacja ta jest wniesiona „imieniem własnym”. (k.40 akt WSD).

Zarządzeniem z dnia 24 listopada 2015r. Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wezwał obwinionego do złożenia kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę będącego adwokatem albo radcą prawnym (k. 54).

W dniu 21 grudnia 2015r. do WSD wpłynęła kasacja wniesiona przez adw. K. D., do której dołączono pełnomocnictwo do obrony obwinionego z dnia 14 grudnia

2015r. (k. 60 – 71).

Zarządzeniem z dnia 31 grudnia 2015r. Prezes WSD odmówił przyjęcia tej kasacji uznając, że nie została ona sporządzona zgodnie z dyspozycją art. 526§2 k.p.k. (k.73).

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca obwinionego, podnosząc w nim zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie, w jakim ustalono, że kasację nie sporządził obrońca obwinionego będący adwokatem oraz zarzut obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k. – poprzez dokonanie w sposób dowolny wskazanego wyżej błędnego ustalenia faktycznego.

Zażalenie obrońcy obwinionego jest w sposób oczywisty bezzasadne.

Nawet bardzo pobieżna analiza kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego pozwala na dokonanie oceny, że jest ona identyczna z kasacją sporządzoną i wniesioną „imieniem własnym” przez obwinionego. Doprawdy trudno tu dopatrzyć się jakichkolwiek różnic w treści zarzutów zawartych w obu pismach i ich uzasadnieniu. Tożsame są one zarówno w treści, jak i układzie graficznym z charakterystycznymi odstępami pomiędzy akapitami, czy nawet w zakresie potknięć w użyciu interpunkcji. Jedyne różnice stanowią – rezygnacja z podkreśleń w tekście kasacji oraz wskazanie, że skarga nie jest wniesiona „imieniem własnym”, lecz przez obrońcę obwinionego. Różnice te jednak w najmniejszy stopniu nie pozwalają na przyjęcie, że drugie z pism zostało samodzielnie sporządzone przez obrońcę obwinionego, a nie, jedynie podpisane przez niego.

Ustosunkowując się bezpośrednio do uzasadnienia zarzutów obrony wypada stwierdzić, że w kasacji z dnia 20 listopada 2015r. wskazano w sposób jednoznaczny, że jest ona wniesiona „imieniem własnym” obwiniony także podpisał ją. Nie ma jakichkolwiek powodów, aby kwestionować wiarygodność powyższych stwierdzeń obwinionego. Obrona też powodów takich nie wskazuje.

Nie można uznać za wiarygodną również deklarację obrońcy, w zakresie, w jakim wskazuje, że to ona jest faktyczną autorką kasacji z dnia 20 listopada 2015r. Przede wszystkim wynika to z tego, że brak jakichkolwiek racjonalnych powodów dla takiego zachowania – sporządza pismo adwokat, a podpisuje się pod nim obwiniony.

Jako zaś nie mniej istotny argument, trzeba wskazać okoliczność, że jak

wynika z pełnomocnictwa udzielonego adw. K. D. zostało ono udzielone w dniu 14 grudnia 2015r., a zatem w czasie wniesienia „pierwszej kasacji” – a więc w dniu 20 listopada 2015r. – nie była ona jeszcze obrońcą obwinionego i nie miała żadnych uprawnień do skutecznego sporządzania pism w jego imieniu.

W tej sytuacji, zaskarżone zarządzenie ocenić należy jako w pełni prawidłowe i wydane w zgodzie z obowiązującymi przepisami. W pełni prawidłowo przyjęto w nim, że należy odmówić przyjęcia kasacji, która została wniesiona z naruszeniem art. 526§2 k.p.k., a więc, nie została samodzielnie sporządzona przez obrońcę obwinionego.

Mając na uwadze omówione względy, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[l.n]